

Aπόψε, το μπαρ των βαμπίρ στο Σρίβπορτ θα αργούσε να ανοίξει. Είχα καθυστερήσει, οπότε αυτομάτως κατευθύνθηκα στην μπροστινή πόρτα, αυτή για την πελατεία, όπου με σταμάτησε μια καθαρογραμμένη πινακίδα με κόκκινα γοτθικά γράμματα σε λευκό χαρτόνι: ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ ΝΑ ΣΑΣ ΥΠΟΔΕΧΘΟΥΜΕ ΜΕ ΜΙΑ ΔΑΓΚΩΝΙΑ ΑΠΟΨΕ, ΣΤΙΣ ΟΚΤΩ. ΖΗΤΟΥΜΕ ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ. Υπογραφή: «Το Προσωπικό της Δόντησης».

Ήταν η τρίτη εβδομάδα του Σεπτεμβρίου, οπότε η πινακίδα της ΔΟΝΤΗΣΗΣ από κόκκινο νέον είχε ήδη φωτιστεί. Σχεδόν πίσσα σκοτάδι είχε καλύψει τον ουρανό. Κοντοστάθηκα μια στιγμή με το ένα μου πόδι στο αμάξι, απολαμβάνοντας τη γλυκιά βραδιά και την αμυδρή, ξηρή οσμή από βαμπίρ που περιέβαλλε το κλαμπ. Οδήγησα μέχρι το πίσω μέρος και πάρκαρα δίπλα σε διάφορα άλλα αυτοκίνητα, παραταγμένα στη σειρά, στην είσοδο του προσωπικού. Είχα αργήσει μόλις πέντε λεπτά, αλλά φαίνεται πως όλοι οι άλλοι με είχαν νικήσει στην ακρίβεια. Χτύπησα την πόρτα. Και περίμενα.

Ύψωσα το χέρι μου για να ξαναχτυπήσω, όταν η Παμ, η δεύτερη τη τάξει μετά τον Έρικ, άνοιξε την πόρτα. Η Παμ, ένα από τα βασικά στελέχη του μπαρ, ήταν επιφορτισμένη και με άλλα καθήκοντα, σχετικά με τις διάφορες επιχειρηματικές δοσοληψίες του Έρικ. Αν και τα βαμπίρ είχαν δημοσιοποιήσει την ύπαρξή τους πέντε χρόνια πριν, φανερώνοντας το καλό τους

πρόσωπο στον κόσμο, εξακολουθούσαν να παραμένουν πολύ μυστικοπαθή ως προς τις μεθόδους που ακολουθούσαν για να κερδίζουν χρήματα· ορισμένες φορές, αναρωτιόμουν πόση από την Αμερική ανήκε στ' αλήθεια στους απέθαντους. Ο Έρικ, ο ιδιοκτήτης της Δόντησης, ήταν γνήσιο βαμπίρ όσον αφορούσε το κομμάτι «κρατάω πράγματα μέσα μου». Η μακραίωνη ύπαρξή του του υπαγόρευε προφανώς αναγκαστικά κάτι τέτοιο.

«Πέρασε μέσα, τηλεπαθητική φίλη μου», είπε με μια θεατρική χειρονομία η Παμ. Φορούσε στολή εργασίας: τη χολιγουντιανού τύπου μαύρη τουαλέτα με την ουρά, που όλοι οι τουρίστες οι οποίοι έρχονταν στο μπαρ προφανώς περίμεναν να φορούν τα θηλυκά βαμπίρ. (Όταν άφηναν την Παμ να διαλέξει μόνη της τι θα φορέσει, ήταν ο τύπος με τα παστέλ ασορτί ζακετομπλουζάκια.) Η Παμ είχε τα πιο ανοιχτόχρωμα και πιο ίσια μαλλιά που υπάρχουν· για την ακρίβεια, ήταν αιθέρια υπέροχη, με ένα κάπως φονικό ραφινάρισμα. Αυτό το φονικό ραφινάρισμα δεν έπρεπε να το λησμονείς ποτέ.

«Πώς είσαι;» ρώτησα ευγενικά.

«Εξαιρετικά καλά», απάντησε εκείνη. «Ο Έρικ είναι περιχαρής».

Ο Έρικ ο Βίκινγκ, ο βαμπιροσερίφης της Περιοχής 5, είχε κάνει βαμπίρ την Παμ, οπότε εκείνη ήταν υποχρεωμένη και αναγκασμένη να εκτελεί τις εντολές του. Αυτό ήταν μέρος της βαμπιρικής κατάστασης: βρισκόσουν για πάντα υπό την επιρροή του δημιουργού σου. Αλλά η Παμ μού είχε πει πάνω από μία φορά ότι ο Έρικ ήταν καλό αφεντικό και ότι θα την άφηνε να πάρει των ομματιών της, αν και όταν εκείνη θα επιθυμούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Μάλιστα, μέχρι να αγοράσει ο Έρικ τη Δόντηση και να καλέσει την Παμ για να τον βοηθήσει στη διεύθυνση του μαγαζιού, εκείνη ζούσε στη Μινεσότα.

Η Περιοχή 5 περιλάμβανε το μεγαλύτερο τμήμα της βορειο-δυτικής Λουιζιάνας, το οποίο μέχρι πριν από έναν μήνα περίπου ήταν και το οικονομικά ασθενέστερο της πολιτείας. Ύστερα όμως από τον Τυφώνα Κατρίνα, η ισορροπία δυνάμεων στη Λουιζιάνα είχε μεταβληθεί δραματικά, ιδίως στη βαμπυρική κοινότητα.

«Τι κάνει ο πεντανόστιμος αδελφούλης σου, Σούκι; Κι ο μορφοπλάστης αφεντικός σου;» είπε η Παμ.

«Ο πεντανόστιμος αδελφούλης μου μας απειλεί ότι θα παντρευτεί, όπως και όλοι οι άλλοι στο Μπον Ταν», είπα.

«Σαν να έχεις πάθει κατάθλιψη ακούγεται». Η Παμ στράβωσε το κεφάλι της προς τη μία πλευρά και με κοίταξε έτσι όπως ένα σπουργίτι ατενίζει ένα σκουλήκι.

«Ίσως και να έχω πάθει μια απειροελάχιστη», αποκρίθηκα.

«Να είσαι διαρκώς απασχολημένη», είπε η Παμ. «Τότε, δεν θα έχεις χρόνο να μανουριάζεις».

Η Πάμ λάτρευε την «Αγαπητή Άμπυ», τη διάσημη στήλη με γράμματα αναγνωστών που έχουν διάφορα προβλήματα. Πολλά βαμπίρ μελετούσαν κάθε μέρα εξονυχιστικά τη στήλη. Οι λύσεις που πρότεινε σε κάποια από τα προβλήματα αυτά ενίοτε σου γύριζαν τα άντερα. Κυριολεκτικά. Η Παμ με είχε ήδη συμβουλευσει, επισημαίνοντας αφ' ενός ότι οι άλλοι με εκμεταλλεύονταν μόνον εφ' όσον τους το επέτρεπα εγώ και, αφ' ετέρου, ότι θα έπρεπε να είμαι πιο επιλεκτική στις φιλίες μου. Δεχόμουν συμβουλές συναισθηματικής φύσεως-ψυχικής υγείας από ένα βαμπίρ.

«Είμαι», παραδέχθηκα. «Απασχολημένη, εννοώ. Δουλεύω, έχω ακόμα τη συγκάτοικό μου από τη Νέα Ορλεάνη και πρόκειται να πάω σε γαμήλια “βροχή” αύριο. Όχι για τον Τζέισον και την Κρύσταλ. Για άλλο ζευγάρι».

Η Παμ έμεινε με το χέρι πάνω στο πόμολο της πόρτας που οδηγούσε στο γραφείο του Έρικ. Αναλογίστηκε τη δήλωσή μου σμίγοντας τα φρύδια. «Δεν θυμάμαι τι θα πει αυτό, αν και το έχω ακουστά», μου είπε. Το πρόσωπό της φωτίστηκε. «Παντρεύονται υπό βροχή ίσως; Όχι, έχω σίγουρα ξανακούσει τη φράση. Μια γυναίκα έγραψε στην Άμπυ ότι δεν είχε λάβει ευχαριστήριο μήνυμα για δώρο που χάρισε σε τέτοια περίπτωση. Παίρνουν και... δώρα;»

«Το 'πιασες», της είπα. «Όταν λέμε “βροχή”, εννοούμε πάρτι για κάποιον που πρόκειται να παντρευτεί. Κάποιες φορές το πάρτι γίνεται για το ζευγάρι, οπότε είναι και οι δύο εκεί. Συνήθως, όμως, το τιμώμενο πρόσωπο είναι η νύφη, και καλεσμένες στο πάρτι τότε είναι μόνο γυναίκες. Η καθεμία φέρνει ένα δώρο. Θεωρητικά, αυτό γίνεται προκειμένου το ζευγάρι να ξεκινήσει τη ζωή του με όλα όσα χρειάζεται. Το ίδιο πράγμα γίνεται όταν ένα ζευγάρι περιμένει παιδί. Φυσικά, τότε μιλάμε για “βροχή” μωρών».

«“Βροχή” μωρών», επανέλαβε η Παμ. Χαμογέλασε ανατριχιαστικά. Αρκούσε να δεις αυτή την υψωμένη καμπύλη των χειλιών της για να νιώσεις παγωμένο τον πισινούλη σου. «Μ' αρέσει ο όρος», κατέληξε. Χτύπησε την πόρτα του γραφείου του Έρικ κι έπειτα την άνοιξε. «Έρικ», είπε, «μπορεί μια μέρα κάποια από τις σερβιτόρες μας να μείνει έγκυος κι εμείς να πάμε σε βροχή μωρών!»

«Αυτό κι αν θα ήταν θέαμα», είπε ο Έρικ, σηκώνοντας το χρυσόμαλλο κεφάλι του από τα χαρτιά πάνω στο γραφείο του. Ο σερίφης καταχώρισε την παρουσία μου, μου έριξε μια σκληρή ματιά και αποφάσισε να με αγνοήσει. Ο Έρικ κι εγώ είχαμε εκκρεμότητες.

Παρά το γεγονός ότι το δωμάτιο ήταν γεμάτο ανθρώπους

που περίμεναν να τους δώσει λίγη προσοχή, ο Έρικ άφησε κάτω το στυλό του, ορθώθηκε και τέντωσε τον ψηλό και μεγαλόπρεπο κορμό του, πιθανότατα για χάρη μου. Ως συνήθως, φορούσε στενό τζιν παντελόνι κι ένα μαύρο κοντομάνικο μπλουζάκι της Δόντησης με λευκούς στιλιζαρισμένους κυνόδοντες, το σήμα κατατεθέν του μπαρ. Η λέξη «Δόντηση» ήταν γραμμένη με φιγουρατζιδικά κόκκινα γράμματα πάνω στις λευκές αιχμές, στο ίδιο στιλ με τη νέον επιγραφή έξω. Αν ο Έρικ μάς γύριζε την πλάτη, θα διαβάζαμε πίσω του «Μπαρ για Δάγκωμα». Η Παμ μού είχε δώσει μια τέτοια μπλούζα όταν η Δόντηση πρωτάρχισε να πουλάει δικό της υλικό.

Ο Έρικ έκανε την μπλούζα να δείχνει ωραία, κι εγώ θυμήθηκα πολύ καλά τι κρυβόταν από κάτω της.

Απέσπασα το βλέμμα μου από τον τενωμένο Έρικ και κοίταξα έναν γύρο το δωμάτιο. Υπήρχαν πολλά άλλα βαμπίρ στριμωγμένα στον μικροσκοπικό χώρο, αλλά μέχρι να τα δεις, δεν καταλάβαινες ότι ήταν εκεί· τόσο ακίνητα και σιωπηλά παρέμεναν. Ο Κλάνσου, ο διαχειριστής του μαγαζιού, είχε κάνει κατάληψη στη μία από τις δύο καρέκλες μπροστά στο τραπέζι του γραφείου. Ο Κλάνσου είχε καταφέρει να τη σκαπουλάρει τελικά πέρυσι στον Πόλεμο των Μαγισσών, αλλά δεν είχε γλιτώσει αλώβητος. Οι μάγισσες τον είχαν στραγγίξει τόσο πολύ, ώστε λίγο έλειψε να φτάσει στο σημείο χωρίς επιστροφή. Όταν ο Έρικ τον ανακάλυψε από τη μυρωδιά του σ' ένα νεκροταφείο του Σρίβπορτ, ο Κλάνσου απείχε μόλις μία υποδόρια ένεση από τον οριστικό θάνατο. Κατά τη μακρά διάρκεια ανάρρωσής του, το κοκκινομάλλικο βαμπίρ είχε καταντήσει πικρόχολο και στριμμένο. Τώρα μου μισοχαμογελούσε, δείχνοντας λίγο κυνόδοντα. «Μπορείς να κάτσεις στα πόδια μου, Σούκι», είπε, χτυπώντας παλαμάκια στα μπούτια του.

Του ανταπέδωσα το χαμόγελο αλλά άψυχα. «Όχι, ευχαριστώ, Κλάνσυ», είπα ευγενικά. Το φλερτ του πάντα ήταν επιθετικό, αλλά πλέον είχε γίνει απειλητικά αιχμηρό. Ήταν ένα από τα βαμπίρια με τα οποία θα προτιμούσα να μη μείνω μόνη. Παρόλο που διοικούσε ικανότατα το μπαρ και δεν είχε απλώσει ούτε δάχτυλο επάνω μου, εξακολουθούσε να μου χτυπάει προειδοποιητικά καμπανάκια. Δεν μπορούσα να διαβάσω το μυαλό των βαμπίρ και γι' αυτό έβρισκα αναζωογονητική την παρέα τους, όταν όμως ένιωθα αυτό το προειδοποιητικό τσίμπημα, έπιανα τον εαυτό μου να επιθυμεί να βουτήξει μέσα στο κεφάλι του Κλάνσυ και να μάθει τι συνέβαινε εκεί.

Στον καναπέ καθόταν η πιο πρόσφατη μπαργούμαν, η Φελίσια, μαζί με την Ίντιρα και τον Μάξγουελ Λη. Έμοιαζε με μάζωξη βαμπίρ του Συνασπισμού του Ουράνιου Τόξου*. Η Φελίσια ήταν μια ευτυχής μείξη Αφρικανής και Καυκάσιας, με ύψος τουλάχιστον 1,80, δηλαδή μπόλικη ομορφιά να θαυμάσεις. Ο Μάξγουελ Λη ήταν ένας από τους πιο σκουρόχρωμους ανθρώπους που είχα δει. Η μικρή Ίντιρα ήταν κόρη Ινδών μεταναστών.

Υπήρχαν ακόμα τέσσερις άνθρωποι στο δωμάτιο («άνθρωποι» με τη χαλαρή έννοια του όρου), καθένας εκ των οποίων με αναστάτωσε, αν και όχι στον ίδιο βαθμό.

Τον έναν δεν τον αναγνώριζα. Είχα δανειστεί μία σελίδα από το βιβλίο κανόνων των Λυκανθρώπων και του φερόμουν όπως θα φερόμουν σε ένα προγραμμαμένο μέλος της αγέλης μου: τον αποκήρυξα. Δεν έλεγα το όνομά του, δεν του μιλούσα, δεν αναγνώριζα την ύπαρξή του. (Φυσικά, αυτός ήταν ο πρώην μου,

* Rainbow Coalition: η εθνικοπολιτική οργάνωση που έφτιαξε ο αφροαμερικανός ηγέτης και πολιτικός Τζέσε Τζάκσον το 1984, και η οποία πρέσβευε την συνύπαρξη όλων των φυλών και την ανεξιθρησκία. (Σ.τ.Μ.)

ο Μπιλ Κόμπτον – όχι πως αντιλαμβανόμουν την παρουσία του μέσα στο δωμάτιο, καθώς στεκόταν σε μια γωνιά κλωθογυρίζοντας κάτι στο νου του.)

Στον τοίχο δίπλα του ακουμπούσε όρθια η πανάρχαια Θάλεια, η οποία πιθανότατα ήταν μεγαλύτερη ακόμα κι απ' τον Έρικ. Ήταν μικρόσωμη όσο και η Ίντιρα, πολύ χλωμή, με σγουρά μαύρα μαλλιά – κι εξαιρετικά αγενής.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, ορισμένοι άνθρωποι ξάναβαν τρομερά μ' αυτό. Για την ακρίβεια, η Θάλεια είχε έναν πιστό ακόλουθο, που έμοιαζε να μαγεύεται όποτε εκείνη χρησιμοποιούσε τα επιτηδευμένα αγγλικά της για να του πει να πάει να γαμηθεί. Ανακάλυψα μάλιστα ότι διέθετε ακόμα και ιστοσελίδα, την οποία είχαν ανεβάσει και διαχειρίζονταν οι θαυμαστές της. Άντε, βγάλε άκρη. Η Παμ μού είχε πει ότι η συγκατάθεση του Έρικ να αφήσει τη Θάλεια να «ζήσει» στο Σρίβπορτ αντιστοιχούσε με την παρουσία ενός κακά εκπαιδευμένου πιτ μπουλ, δεμένου στην αυλή. Η Παμ δεν την ενέκρινε.

Όλοι αυτοί οι απέθαντοι πολίτες κατοικούσαν στην Περιοχή 5. Για να μένουν εκεί και να εργάζονται υπό την προστασία του Έρικ, αναγκάστηκαν να του ορκιστούν υποτέλεια. Έτσι ήταν υποχρεωμένοι να του αφιερώνουν συγκεκριμένο χρόνο προκειμένου να εκτελούν τις εντολές του, ακόμα κι όταν δεν εργάζονταν στο μπαρ. Από την Κατρίνα και μετά, στο Σρίβπορτ είχαν καταφτάσει λίγο περισσότερα βαμπίρ αυτές τις μέρες· όπως συνέβη και με πολλούς ανθρώπους, κάπου έπρεπε να πάνε κι αυτά. Ο Έρικ δεν είχε αποφασίσει τι θα έκανε με τους απέθαντους πρόσφυγες, οπότε δεν τους είχε καλέσει στη συνάντηση.

Απόψε είχαμε δύο επισκέπτες στη Δόντηση, ο ένας εκ των οποίων κατείχε ανώτερο αξίωμα από τον Έρικ.